

Steve Cavanagh

FIFTY FIFTY

Dve sestry súdené za vraždu.
Jedna obviňuje druhú.
KTOREJ UVERÍTE VY?

Ljndeni

Fifty Fifty

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Steve Cavanagh

Fifty Fifty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

FIFTY FIFTY

Steve Cavanagh

FIFTY FIFTY

Preložila Marína Gálisová

Ljndeni

Steve Cavanagh: Fifty Fifty
Copyright © Steve Cavanagh, 2020
Translation © Marína Gálisová, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4773-8
ISBN e-knihy 978-80-566-4784-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4785-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4783-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Lucovi Vestemu.

S vďakou a obdivom môjmu kolegovi z podcastov za to,
že ma inšpiruje, že píše úžasné knihy, ktoré ma bavia,
a že ma vďaka nemu bolia ústa od smiechu.

Vďaka za všetky kozy.

JANUÁR

EDDIE

Procesného právnika desia najviac na svete dve slová. A práve tieto dve slová som mal teraz na mobile. Pred pár sekundami mi prišli v textovej správe.

SÚ NAZAD.

Porota sa radila celých štyridsaťosem minút.

Za štyridsaťosem minút sa dá stihnúť veľa. Môžete sa naobedovať. Môžete si vymeniť olej v aute. Pravdepodobne si dokonca môžete pozrieť epizódu televízneho seriálu.

No jedno sa za štyridsaťosem minút stihnúť nedá. Dospieť k spravodlivému a vyváženému verdiktu v najkomplikovanejšom prípade vraždy v dejinách mesta New York. To nie je možné. Porota má pravdepodobne len otázku, pomyslel som si. Toto nemôže byť verdikt.

Ešte nie.

Na druhej strane ulice, na rohu Lafayetteovej, sa nachádza kaviareň Corte Café. Zvonka vyzerá lákavo. Vnútri sa káva a raňajkové sendviče servírujú na plastových stoloch a sedí sa na plastových stoličkách. Na tých stoličkách väčšinou vysedávajú traja alebo aj viac právnikov. Vždy je jasné, ktorí čakajú na porotu. Nedokážu jesť. Nedokážu pokojne sedieť. Vytvárajú nervozitu, ako keby tam sedel chlap s mačetou na kolenách. Chodieval som tam, keď som čakal na verdikt, ale pohľad na iného právnika zmietaného neistotou stačí na to, aby človeku prešla chuť na kávu v Corte Café. A káva je tam dobrá.

Takže namiesto obhrýzania nábytku som si zobral kávu so sebou a išiel som sa prejsť po námestí. Neviem, koľkokrát som sa prechádzal po Foley Square. Môj rekord sú tri dni. Toľko porote trvalo, kým zbavila viny jedného z mojich klientov, a takmer som opäťkami vyhlíbil do chodníka priekopu. Tentoraz som stihol iba vystúpiť s kávou v ruke z Corte Café, keď som dostal správu.

Odhodil som papierový pohár, prešiel som cez ulicu a zašiel som za roh manhattanského trestného súdu. Desať metrov nad vchodom via-
la na žrdi americká zástava. Bola to stará zástava. Silný vietor, dážď a čas
ju nešetřili. Farby vybledli a pruhy sa od seba takmer odtrhli. Niektoré
časti hviezd sa odpojili a odleteli vo vetre. Z červeno-bielych pruhov sa
ťahali nite také dlhočizné, že takmer siahali k dlažbe. Na výmenu tej
zástavy boli peniaze. Doba bola ťažká a ešte sa zhoršovala, ale zástavu
zvykli väčšinou udržiavať v dobrom stave, dokonca aj keď súdu zatekala
strecha. Pomyslel som si, že by tu práve teraz mali ponechať túto starú
zástavu – vyšedivené farby a potrhaná látka boli výstižným svedectvom
o dobe. Mohol som len hádať, že sudcovia to vnímajú rovnako. Na hra-
nici držali deti v klietkach a zástava pre niektorých stratila lesk. Netušil
som, že moju vlasť rozdeľujú také hlboké priepasti.

Na konci žrde sedel havran. Veľký čierny vták s dlhými zobákom
a ostrými pazúrmí. Prvé havrany, ktoré sa vrátili do mesta New York,
spozorovali v roku 2016. V štáte New York boli bežné, ale nikto neve-
del, prečo sa vrátili aj sem. Robili si hniezda vo vysokých kútoch mostov
a nadjazdov, niekedy dokonca na telefónnych alebo elektrických stožia-
roch. Kŕmili sa odpadkami a mŕtvolkami, ktoré ležali skrútené v kútoch
po celom meste.

Keď som prechádzal pod havranom, zakrákal – *kráááá, kráááá*. Ne-
vedel som, či je to pozdrav alebo varovanie.

Čokoľvek to bolo, znepokojilo ma to.

Predtým, ako som prijal tento prípad, som neveril v zlo. Dovtedy
som sa v živote stretol s mužmi a ženami, ktorí zlo páchali, ale pripiso-
val som to čisto ľudským slabostiam – chamtivosti, žiadostivosti, hnevu
alebo túžbe. Niektorí ľudia boli aj chorí. V hlave. Dalo sa povedať, že
nezodpovedali za svoje strašné zločiny.

Keď ma ochranka vpúšťala do budovy súdu, nedokázal som zahnať
tieto myšlienky. Napadli mi myseľ – otravovali ju. Každá myšlienka bola
ďalšia kvapka krvi v pohári studenej vody. Takýmto tempom onedlho
človek vidí len červenú.

U väčšiny vrahov, s ktorými som sa stretol, som sa mohol pokúsiť o ne-
jaké vysvetlenie ich správania. Niečo v ich minulosti alebo ich psycholo-
gickej výbave poskytovalo kľúč k ich uvažovaniu a zločinnému správaniu.
Tentoraz neexistovalo jednoduché riešenie. Neexistoval žiadny kľúč.

Tentoraz som nemohol hľadať racionálne argumenty. Nie. Podstatu tohto prípadu tvorilo čosi temné.

Čosi zlé.

A ja som cítil, ako sa ma to dotýka. Viselo to nad týmto prípadom ako havrany nad mestom.

Pozorovalo.

Čakalo.

Potom sa to vrhlo na korisť s ostrými pazúrami a zobákom. Temné a čierne, rýchle a smrtiace.

Inak sa to nedalo opísať. Neexistovalo na to lepšie slovo. Ľudia môžu byť dobrí. Dobrý človek existuje. Taký, ktorý koná dobré skutky, lebo ho to baví. Prečo by potom nemohol platiť opak? Prečo by človek nemohol byť zlý, lebo ho to baví? Doteraz som o tom takto nepremýšľal, ale teraz som v tom videl logiku. Zlo je skutočné. Žije na temných miestach a môže človeka požírať ako rakovina.

Tolko ľudí zomrelo. A kým sa to skončí, možno zomrú ďalší. Keď som ako dieťa vyrastal v malom chladnom dome v Brooklyne, mama mi hovorievala, že obludy neexistujú. Príbehy, ktoré som v detstve čítal o strašidlách, čarodejnicích a zle, čo unáša deti od rodičov do lesa, sú vraj len rozprávky. Obludy neexistujú, hovorievala.

Mýlila sa.

Výťahy v budove trestného súdu boli staré a hrozne pomalé. Vyviezol som sa na svoje poschodie, vystúpil som a prešiel som chodbou k súdnej sieni, vkročil som za ostatnými dnu. Zaujal som svoje miesto za stolom obhajoby vedľa svojej klientky. Keď sa usadilo obrovské publikum, dvere sa zavreli. Sudca už bol na svojom mieste.

Keď do siene vstúpila porota, zavládlo ticho.

Už odovzdali papiere súdnemu úradníkovi. Papiere, ktoré vyplnili v porotcovskej miestnosti. Moja klientka sa pokúšala niečo povedať, ale zle som ju počul. Ako inak? V ušiach mi hučala krv.

Vedel som dosť dobre odhadovať, ku komu sa poroty priklonia. Cítil som to. A vždy som to odhadol správne, každý jeden raz. Ešte pred tým, ako som zobral prípad, som vedel, či je môj klient vinný.

Veľa rokov som strávil ako podvodník, kým som tieto schopnosti uplatnil v advokátskej praxi – len s malou úpravou. Podviesť drogového dílera o dvestotisíc dolárov sa až tak nelíši od navedenia poroty, aby

dospela k správne mu verdiktu. Nevinní ľudia sa často ocitnú vo väzení – ale u mňa nie. Už nie. Naučil som sa – v baroch, v bistrách, na ulici – čítať ľudí. Bol som v tom dobrý. Takže keď som svoje remeslo uplatňoval v súdnej sieni, od prvého stretnutia som vedel, či je môj klient vinný. A ak bol vinný, ale chcel na súde vystupovať ako nevinný, zažalal som mu veľa šťastia a rozlúčil som sa s ním. Pred rokmi som sa na to dal, ale zaplatil som za to veľkú cenu. Ignoroval som inštinkt a dostal som klienta na slobodu. Bol vinný a ja som ho vypustil do sveta. Niekomu ublížil. A tak som ublížil ja jemu. V istom zmysle stále platím za túto chybu. Nikto nie je neomylný. Každého je možné podviesť.

Dokonca aj mňa.

Mojou parketou bolo čítanie klientov a čítanie porôt. Tento prípad nebol normálny. Nebolo na ňom nič ani vzdialene normálne.

Toto bol prvý verdikt, pri ktorom som to nevedel. Bol som príliš blízko. V mojej mysli to bolo presne pol na pol. To som si už rovno mohol hodiť mincou. Fifty-fifty. Vedel som, aký výsledok si želám. Už som vedel aj to, kto zabíjal. Len som nevedel, či to uvidí aj porota. Ja som do mysli poroty nevidel.

A bol som unavený. Nespál som celé týždne. Od tej tmavočervenej noci.

Súdny úradník sa postavil a oslovil hovorcu poroty.

„Dospeli ste v týchto súdnych sporoch k verdiktu, na ktorých ste sa všetci zhodli?“ spýtal sa úradník.

„Áno,“ odpovedal hovorca poroty.

PRVÁ ČASŤ

SESTRY

Pred tromi mesiacmi

Prepis telefonátu na núdzovú linku 911

Číslo incidentu: 19 – 269851

5. október 2018, 23.35.24

Čas: 23.35.24

Dispečer: Núdzová linka mesta New York, potrebujete požiarnikov, políciu alebo zdravotnú pomoc?

Volajúca: Potrebujem políciu a sanitku. Rýchlo!

Dispečer: Aká je to adresa?

Volajúca: Franklin Street 152. Poponáhľajte sa, prosím, bodla ho a ide hore.

Dispečer: Niekoho bodli v dome?

Volajúca: Môjho otca. Bože, počujem ju na schodoch.

Dispečer: Polícia a sanitka sú už na ceste. Kde v dome sa nachádzate?

Kde je váš otec?

Volajúca: Je na druhom poschodí. V hlavnej spálni. Všade je krv. Ja som...

Ja som v kúpeľni. Urobila to moja sestra. Myslím, že je stále tu,

myslím, že má nôž. Bože [nezrozumiteľné].

Dispečer: Zachovajte pokoj. Zamkli ste dvere?

Volajúca: Áno.

Dispečer: Ste zranená?

Volajúca: Nie som zranená. Ale zabije ma. Prosím, nech sem rýchlo prídu.

Potrebujem pomoc. Prosím, ponáhľajte sa...

Dispečer: Už idú. Zachovajte pokoj. Ak môžete, zaprite sa chodidlami

do dverí. Dobré, mali by ste byť v bezpečí. Nadýchnite sa, polícia je

na ceste. Zachovajte pokoj a ticho. Ako sa voláte?

Volajúca: Alexandra Avellinová.

Dispečer: Ako sa volá váš otec?

Volajúca: Frank Avellino. Moja sestra Sofia... úplne zošalela. Rozsekala ho

na kusy... ona [nezrozumiteľné]

Dispečer: Je tam viac ako jedna kúpeľňa? V ktorej sa nachádzate?

Volajúca: V tej pri hlavnej spálni. Tuším ju počujem. Je v spálni. Bože...

Dispečer: Zachovajte ticho. Zvládnete to. Polícia je len pár blokov od vás.
Zostaňte na linke.

Volajúca: [nezrozumiteľné]

Dispečer: Alexandra... Alexandra? Ste tam?

Rozhovor sa skončil o 23.37.58

Prepis telefonátu na núdzovú linku 911

Číslo incidentu: 19 – 269851

5. október 2018, 23.36.14

Čas: 23.36.14

Dispečer: Núdzová linka New York, potrebujete požiarnikov, políciu alebo zdravotnú pomoc?

Volajúca: Políciu a sanitku. Môj ocko zomiera! Sme na Franklin Street 152.
Ocko! Ocko, prosím, zostaň so mnou... napadla ho. Potrebuje sanitku.

Dispečer: Ako sa voláte?

Volajúca: Sofia. Sofia Avellinová, doriti, neviem, čo mám robiť. Je tu toľko krvi.

Dispečer: Vášho otca napadli? Je v dome?

Volajúca: Je v spálni. Urobila to ona. Bola to jej [nezrozumiteľné]

Dispečer: Je v dome ešte niekto? Ste v bezpečí?

Volajúca: Tuším odišla. Prosím, pošlite sem niekoho, strašne sa bojím.
Neviem, čo mám robiť.

Dispečer: Krváca váš otec? Ak áno, pokúste sa mu stiahnuť ranu uterákom.
Vidím, že tu máme ďalší telefonát z tejto istej adresy.

Volajúca: Čože? Volal vám niekto iný?

Dispečer: Je v dome ešte niekto?

Volajúca: Preboha! Alexandra. Je v kúpeľni, vidím spod dverí jej tieň. Doriti!
Je tu! Musím vypadnúť. Zabije ma. Prosím, pomôžte mi, prosím... [krik]

Rozhovor sa skončil o 23.38.09

JEDEN

EDDIE

Nenávidím právnikov.

Väčšinu z nich. Vlastne takmer všetkých len s pár výnimkami. Medzi tie výnimky patrí môj mentor, sudca Harry Ford, a pár starcov, ktorí sa pohybujú po budove manhattanského trestného súdu ako duchovia na vlastných pohreboch. Keď som sa ešte pred dvadsiatkou venoval komplexným podvodom, poznal som oveľa viac právnikov ako dnes. Väčšina právnikov sa dala ľahko podvieť, lebo boli nepoctiví.

Nikdy by mi nebolo napadlo, že raz budem jedným z nich. Na vizitke v mojom vrecku na nohaviciach teraz stálo: „Eddie Flynn, advokát“.

Keby sa môj otec, sám šikovný podvodník, dožil tohto dňa, hanbil by sa. Mohol som byť boxer, podvodník, vreckár alebo dokonca bookmaker. On by sa zadíval na svojho syna právnika, pokrútil by hlavou a položil by si otázku, kde ako rodič urobil chybu.

Hlavný problém spočíva v tom, že právnici si myslia, že sú niečo viac ako ich klienti. Začínajú plniť dobrých úmyslov; videli film *Ako zabiť vtáčka*, možno si dokonca aj prečítali knihu Harper Leeovej, podľa ktorej vznikol, a chcú, aby z nich vyrástol Atticus Finch. Chcú zastupovať obyčajného človeka. V boji Dávida proti Goliášovi. Potom si uvedomia, že v tejto brandži si slušnosťou nezarobia, že ich klienti sú všetci vinní, a dokonca aj keď napíšu prejavy hodné Atticusa, sudca nebude počúvať ani slovo.

Tí, ktorí sú dostatočne múdri, aby si uvedomili, že to bol len sen, začínajú prichádzať na to, že potrebujú nastúpiť k veľkej firme, makať a pokúsiť sa stať partnerom ešte pred prvým infarktóm. Inými slovami, prichádzajú na to, že právo je biznis. A tento biznis niektorým vynáša.

Stál som na Ericsson Place 16 a uvedomoval som si, aké obrovské peniaze zarábajú trestní právnici, ktorí podnikajú vo veľkom. Tu mal svoju adresu prvý okrsk newyorskej polície. Parkovacie miesta, väčšinou

vyhradené pre policajné autá, dnes obsadila flotila drahých nemeckých značiek. Narátal som päť mercedesov, deväť BMW a jeden lexus.

Vnútri sa niečo dialo.

Do budovy sa vchádzalo cez mahagónové dvere s modro-bielym náterom a železnými nitmi v strede každého ozdobného panelu. Odtiaľ sa prešlo cez bezpečnostnú kontrolu k stolu slúžiaceho seržanta. Tam som uvidel hádku v plnom prúde. Detektív v žltej košeli šermoval prstom pred tvárou seržanta Bukowského a zo desať právnikov sa na druhej strane stola v čakárni hádalo medzi sebou. Čakáreň nebola dlhšia ako šesť metrov a širšia ako tri metre, stenu pokrývali žlté obkladačky. Možno boli kedysi biele, ale v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch policajti veľa fajčili.

Bukowski mi zavolať pred dvadsiatimi minútami. Povedal mi, že musím rýchlo prísť. Majú veľký prípad. Veľký. To znamenalo, že Bukowskému sa odvdáčim lístkami na zápas Knicks. Mali sme dohodu. Ak mu na stole pristálo niečo šťavnaté, zavolať mi. Jediný problém spočíval v tom, že Bukowski nebol jediný policajt, ktorý predával informácie, a súdiac podľa hlúčika právnikov, chýr sa už stihol rozšíriť.

„Bukowski,“ povedal som.

TMavomodrú uniformu newyorskej polície napínala ochlpená hora svalov a tuku. Na spotenej plešatej hlave sa mu zablýskali stropné svetlá, keď sa obrátil, žmurkol na mňa a potom akoby mimochodom povedal detektívovi, aby mu prestal šibrinkovať prstom pred tvárou a strčil ho niekam svojej matke. Nepočúval som detaily.

„Stačilo, Bukowski. Každý môže byť s podozrivou minútu. To je všetko. Potom si podozrivá vyberie právnik a pôjdeme rovno na výsluch. Je vám to jasné?“ povedal detektív v žltej košeli.

„V pohode. Žiaden problém. Ja to zvládnem. Choďte na polhodinu na kávu. Alebo zavolajte svojej mamke a povedzte jej, že keď sa mi skončí zmena, tak sa u nej zastavím.“

Detektív cúvol, kývol Bukowskému a potom sa zvrtol na opätku a odišiel cez oceľové dvere na konci čakárne.

Bukowski oslovil hlúčik právnikov pred sebou, ako keď na bingu vyvolávač vysvetľuje pravidlá. „Spravíme to takto. Každý z vás si vezme číslo, a keď ho vyvolám, budete mať minútu s podozrivou. Ak s vami nepodpíše zmluvu, vypadnete odtiaľto. Jasné? Inak to urobiť neviem.“

Niektorí právnici zdvihli ruky, potom začali ťukať do mobilov, zatiaľ čo iní sa ďalej sťažovali a vrhli sa k automatu po lístky s číslami. Lístky boli určené verejnosti, ktorá čakala v rade na podanie sťažnosti – nie pre právnikov čakajúcich na stretnutie s klientkou.

„Dofrasa, Bukowski,“ povedal som. „Načo ti mám kupovať lístky na Knicks, ak sem iniciatívne zvoláš všetkých právnikov na Manhattane?“

„Prepáč, Eddie. Toto je super prípad. Určite ho budeš chcieť. Ráno to tu bude vyzeráť inak, keď sa vonku zlezie armáda paparazzov a my budeme dievčatá odvádzať na predbežné pojednávanie.“

„Aké dievčatá? Čo je to za prípad?“

„Zásahovka priviezla o polnoci dve dievčatá. Sestry. Dvadsiatničky. Ich otec ležal v spálni na poschodí, rozsekaný na kusy. Sestry na seba navzájom zavolali políciu. Obidve tvrdia, že ho zabila tá druhá. Toto bude obrovská vec.“

Poobzeral som sa po čakárni. Zhromaždila sa tu elita manhattanských trestnoprávných advokátov, všetci veľkí hráči v oblekoch za tisíc dolárov a s asistentmi v päťách.

Pozrel som na seba. Mal som čierno-biele tenisky Air Jordan Low, modré džínsy a pod čiernym blejzrom tričko AC/DC. Väčšinu mojich klientov nezaujímalo, ako vyzerám po polnoci. Všimol som si, že niektorí oblekáči sa štuchajú laktami a ukazujú na mňa bradami. Očividne som im na pohľad nepripadal ako konkurencia. No nechápal som, prečo je okolo tohto prípadu také haló.

„Sestry tvrdia, že to spravila tá druhá. No a čo? Sú prachaté alebo o čo ide? Prečo sa sem dnes v noci zlietli supy?“

„Doriti, ty si asi nevidel správy, čo?“ spýtal sa Bukowski.

„Nie, spal som.“

„Tie dievčatá sú Sofia a Alexandra Avellinové. Frankove dcéry.“

„Frank je mŕtvy?“

Bukowski prikývol a povedal: „Rozprával som sa s jedným človekom zo zásahovky. Frank skončil vypitvaný ako ryba. Rozsekaný nožom. Ten chalan mi povedal, že to bolo fakt hnusné. A vieš, akí sú chalani zo zásahovky – vidia toho veľa.“

Zásahová jednotka newyorskej polície fungovala ako šikovný SWAT tím. Videli už fakt takmer všetko – od teroristických zverstiev po bankové prepadanutia, od rukojemníckych kríz po strelcov. Ak niekto zo

zásahovky povedal, že to bolo hnusné, tak to znamenalo, že to bolo ako z nočnej mory. No najlepších manhattanských advokátov sem určite neprilákala výnimočná miera násilia v tomto zločine – lákadlom bola obeť a domnelé páchatelky.

Frank Avellino bol do novembra minulého roka starostom New Yorku.

„Aká je šanca, že dostanem tento prípad, keď som na konci radu?“

„Teraz si vpredu. Carol klientku nepresvedčila. Ten, čo je u nej teraz, nemá šancu. O chvíľu ťa tam zavediem,“ povedal Bukowski.

„Počkať, bol som až tretí v rade?“

„Carol Ciprianiová mi dala tisícku, aby mohla byť prvá, ale nepodarilo sa jej presvedčiť klientku. Prepáč, Eddie. Musím z niečoho žiť.“

„Hej, čo sa deje? My sme vzduch? O čo ide?“ ozval sa jeden oblekáč.

„Nebojte sa, on sa nepredbieha. Dostanete šancu,“ povedal Bukowski. „To je v pohode, Eddie. Väčšina z týchto pakov prišla za Alexandrou. Ty pôjdeš za Sofiou.“

„Počkať, nestretneme sa s obidvomi sestrami?“ spýtal sa jeden oblekáč a všetci začali nahlas šomrať.

Bukowski bol môj človek spolu s poltuctom ďalších seržantov, ktorí ma upozornili vždy, keď zachytili nejaké veľké zatknutie, a ja som sa za to o nich vždy postaral. Tentoraz to tu smrdelo veľkým prípadom a každý policajt, ktorý mal právnik, čo mu plnil vrecká, vytiahol mobil a zavolať. Už som také situácie videl. Detektívi, ktorí mali na starosti prípad, sa sťažovali seržantom, ale pokiaľ sa príliš neukrajovalo zo zákonnej lehoty zadržania, veľa toho nezmohli. Detektívi sa nesťažovali nadriadeným, lebo potopiť kolegu policajta sa nepatrilo.

V newyorskej polícii nemal práskačov nikto rád. Niektorí právnik dostali šancu a ostatní čuľali. Ak sa náhodou postťažovali, už im nikto nezavolať. Klienti sa nesťažovali, lebo si mohli vybrať najlepších právnikov. Ostro sledovaná vražda bola pre uniformovaných policajtov ako Vianoce. Tak ako väčšinou v tomto meste, trochu korupcie a trochu peňazí do vrecka udržali veci pekne v pohybe.

Vitajte v New Yorku.

„Vezmem si kľúče a pôjdem ťa predstaviť Sofii.“

„Prečo sa stretnem práve so Sofiou?“ spýtal som sa ho.

Bukowski sa naklonil bližšie a povedal: „Poznám ťa. Nevezmeš prípad, ak sa klient pokúša vyvliecť zo zločinu, ktorý spáchal. O Alexandre

mám určité pochybnosti. Tá druhá, Sofia, no, veď uvidíš. Každý deň mi prejde cez cely dvadsať až tridsať ľudí. Dokážem rozoznať páchatel'ov rovnako ako ty. Ona nie je páchatel'ka. No musím ťa varovať, nerob pri nej žiadne prudké pohyby. Nič jej nepodávaj, nenechávaj pri nej perá ani papiere.“

„Prečo?“

„Lekár si myslí, že je šibnutá... Ale teba nenapadne. Budeš jej právnik.“